

Álom fa

Az első óra:

A vonaton, egy kis bokszban ülve egyedül bámultam kifelé az ablakon. Egy öreg fa próbálta tartani a vonat sebességét, hol futva, hol ugrálva. Biztatóan rámosolyogtam. Csodáltam a kitartását, a fa nedvet izzadva küzdött azért, hogy megelőzze a mozgó vasat.

Torok köszörülés ütötte meg a fületem.

Az idegen felé fordultam. - Van jegye?! - kérdezte a kalauz, száját undorodva elhúzva. Kapucnimat feltettem. A jegyemet úgy vette ki a kezemből, mintha épp előtte pisiltem volna le.

Visszaadta és sietősen távozott.

Újra kitekintettem az üvegen, de ezúttal nem a küzdő fát, hanem magamat láttam a sötétségben. Az arcomat kék-zöld zúzódások tarkították, csak úgy, mint a foltos öreg kabát alá rejtett testemet. Erősen összeszorítottam a szemem, nem akartam a múltamat látni többet. Ki akarom törölni az elmémből, ha tehetném fognám azt a fiókot és földhöz csapnám, taposnám addig, míg nem vérzik a talpam, de nem tudom megtenni. Nem lehet.

Második óra:

A vonat megáll, az ajtók kinyílnak, leszálló és felszálló léptek zaja hangosabb, mint a lihegő fa hangja, az állomás falán támaszkodva fújja ki magát a következő menetre.

A vonat sípol, Ő feláll. Harcos lesz a neve.

A fülke ajtó sívítva kinyílik. Két gyerek és az anyjuk lép be. Az anya megtorpan engem látva, a gyerekek leülnek velem szemben. Ők rám se hederítettek. Lassan végigmért. Ruhája tiszta volt és drága, jobb kezével erősen szorította a vállán csüngő táskát. Körömlakkja olyan volt, mint a rúzsa.

Kosztól megfeketült körmömre, majd foltos ruhászsákomra pillantottam.

- Gyertek, menjünk ez a fülke mégse jó. - szólt a fiaihoz.

A nagyobbik szó nélkül felállt, de a testvére nem. - Miért?- kérdezte. - Már csak itt volt hely mindannyiunk számára.

- Majd állok, most pedig gyere! - intett a fiúknak és kiment.

A kisebbik fiú értetlenül követte az anyját, majd megállt az ajtóban,

- Szerintem, vigyázz jobban magadra. - mondta a szemembe nézve.

Meglepődve hallgattam távolodó lépteit.

Halványan elmosolyodtam.

Harcos egyre gyorsabban futott, de nem tudta megelőzni a vonatot az állomásig.

Harmadik óra:

Harcos hatalmas levegőket véve, egyre nagyobbak tűnt, ha nekitámaszkodik a falnak összetörik alatta. Az ágaival leporolja magáról a törzsén felmászó rovarokat, mókusokat. Földet érve, versenyautó gyorsaságával iszkolnak el Harcos elől. Hátra se nézve.

Az ajtó újra nyílik, az ablaküvegen kirajzolódott egy alacsony termetű, idős hölgy alakja. Sétabotját nehézkesen felemelve jött beljebb.

Felálltam, de a mozdulat félbe maradt és visszaültem. Segíteni akartam, de a gondolat, hogy elutasít, rám rivall, elbizonytalanított. Nem szólt semmit, leült.

A textil szatyorjából kivett egy újságot. Olvasószemüvegét felvette, majd fellapozta az újságot, amelynek a címlapján ugyan olyan fa volt, mint az én fám. Felette a cím: Álom.

A vonat elindult.

Kinéztem az ablakon, rémület tört rám. Harcos nincs sehhol.

Az ablakhoz szorítottam az arcom, hogy többet lássak, de se elöl, sem hátul nem volt. Összekulcsoltam a kezeimet a mellkasom előtt és előre buktam, könnyek éggették a szememet. Feladta, úgy ahogy én a múltam és magamra hagyott, ahogy mások is tették. Az utolsó társam is elment.

- Végállomás!- kiáltotta valaki.

Lassan berobogtam az állomásra. Az állomás lepukkant kis épülete akkora volt, mint egy illemhely. A tető lyukas volt és a falakról a burkolat felszívódott. Az épület oldalán lévő félig leszakadt táblán ez állt: Álom falu.

Az idős hölgy előttem szállt le és szatyorjából kikandikált az újsága. Felvettem a tempóját és megszólítottam. - Elnézést, az újsága innen van? - kérdeztem és közben a táblára mutattam.

- Így van, kedvesem. - hangja olyan hatást keltett, mint akinek a torkát ezer lélek folyamatosan kaparná. - Miért kérdi?

- A fa miatt. - mondtam, de nem néztem a szemébe.

Megállt majd megragadta a két karomat és kényszerített, hogy a szemébe nézzek. Sétabotja hangosan csattant a kövön. Szürke szeme egybeolvadt a bőrével.

- Az a falu büszkesége, azt mondják, hogy az elődeink a fa tövénél tértek nyugovóra és olyan álmot hozott rájuk, amelyből soha nem akartak felébredni. Izgatottság járta át a testem.

- Merre van?

- Oda akarsz menni? - hangjában egy cseppnyi kétség sem volt. Elengedett.

Bólintottam. - Elkísérlek.

- Nem szükséges. - ráztam meg a fejem- Odatalálok, ha elmondja merre van.

- Szükség van rá, mivel csak kíséreléssel lehet oda eljutni. - könnyedén felkapta botját, majd sietve intett, hogy menjek utána.

Nem a falu felé indultunk el. Az utunk során néha-néha hátra nézett, hogy követem-e. Rettentő hosszú séta elé néztem, az út során egyetlen egy ember sem haladt el mellettünk. Az idős hölgy, úgy szedte a lábát a sétabotjával, mintha most mondták volna be, hogy a piacon 50%-os akció van a zöldségekre. Nem tudtam tartani vele a lépést, egyszer el is vesztettem egy pillanatra. Az oldalam már égett, amikor egy tóhoz érkeztünk. A tó közepén egy kis sziget volt, ahol egy hatalmas fa nyugalomban állt.

A parton egy ladik várt.

- Szállj be!- megragadta a karomat és rángatni kezdett, furcsa mód nem éreztem fájdalmat. Beültetett. Botját könnyedén bedobta és kezébe vette az evezőt. - Nem lenne jobb, ha én eveznék? - kérdeztem. Megrázta fejét és elindultunk. Nem szóltunk egymáshoz, én a fára koncentráltam, úgy éreztem hívogat magához. A hölgy, úgy evezett, mint aki több ezer éve csinálja, akár egy gép. Partot értünk. Kiszálltunk.

Várakozón néztem rá. - Tedd meg azt, amire most a legjobban vágysz. - mondta.

Nem kellett kétszer mondani. A fa felé siettem és ahogy egyre közelebb mentem, úgy lassítottam míg meg nem álltam.

Az ujjaimtól kezdve az egész testemet melegség járta át, majd úgy éreztem lebegek és felfelé szálllok.

Az idős hölgy végignézte, ahogy a lélek eltűnik a testből, majd felhúzta fekete csuklyáját és kétszer koppintott a földre botjával. Előtte kettévált a föld és lesétált az alvilágba, hogy üdvözülje a holtakat.

Vostyénák Petra 12. Éger osztályos tanuló